

I Hjemmet.

Før Talen.

Mel.: Mig hjertelig nu længes.

Vor Søster blidt du sover,
Din Sol er gaaet ned,
Og Mindet dækker over
Dit Liv, din Kjærlighed.
Du finder nu din Sommer
I Salighedens Favn, —
Der ingen Vinter kommer,
Ei heller Sorg og Savn.

I Glæde som i Smerte,
I Strid saavel som Fred,
Det varme Søsterherte
Saa kjærligt fulgte med.
Og nu, da Dagen skumred
I Aftensolens Glød,
Nu var du træt og slumred',
Og da er Hvilen sød.

Tak, Søster, for hver Time!
Tak for dit Søstersind!
Nu Haabets Klokker kime
Til Himlens Fred dig ind,
Du er ei død, men sover,
Og hist bag Sorgens Sky
Naar Livets Strid er over,
Vi mødes skal paany.

* * *

Efter Talen.

Den store hvide Flok vi se,
Som tusind Bjerger fuld af Sne,
Med Skov omkring af Palmesving
For Thronen. Hvo er de?
Det er den Helteskare, som
Af hin den store Trængsel kom,
Og har sig toed i Lammets Blod,
Til Himlens Helligdom.
Der holde de nu Kirkegang
Med uophørlig Jubelklang
I høie Kor, hvor Gud han bor
Blandt alle Englers Sang.

Her gik de under stor Foragt,
Men se dem nu i deres Pragt
For Thronen staa med Kroner paa
I Himlens Prestedragt!
Sandt er det, i saa mangel Nød
Tidt Taarestrom paa Kinden flød,
Men Gud har dem, straks de kom hjem,
Aftørret paa sit Skjød.
Nu holde de og har tilbedst'
Hos ham en evig Løvsals-Fest,
Og Lammet selv ved Livets Elv
Er baade Vert og Gjest.

Ved Gangen til Graven.

Bedre kan jeg ikke fare,
End at fare til min Gud;
Bedre kan jeg ikke svare,
Naar jeg faar om Døden Bud,
End at jeg er vel bered
Og vil gjerne følge med;
Bedre kan jeg ei opstige,
End at flytte til Guds Rige.

Bedre kan jeg ikke fremmes,
End at faa en salig Død;
Bedre kan jeg ikke gjemmes,
End i Herrens Haand og Skjød!
Bedre det ei blive kan
Med min jammerfulde Stand,
End naar Himlens Gud vil sende
Mig en god og salig Ende.

Efter Jordpaakastelsen.

O Jord! vi en Gave dig skjænke,
Med Graad i dit Skjød vi den sænke.
En dyrebar Sæd du modtager,
Vi derfor dig kalde Guds Ager.
En Sjæl i den Støvhytte bode,
En Sjæl, som paa Frelseren trode,
Som længtes med Haab mod det Høie
Med Gud og hans Glæde for Øie.

Tag varlig det Guld udi Gjemme!
Gud vil ei den Bolig forglemme,
Hvor Aanden har sukket og smilet,
Han kræver det, naar det faar hvilet.

Snart skue vi Dagen at gylde,
Da Kristus vort Haab vil opfylde,
Ei Jorden dem mere skal dølge,
Guds Billeder glade ham følge.

Ved Bortgangen fra Graven.

O tænk, naar engang samles skal
De Frelstes Menighed
Af alle Folkeslægters Tal
I Himlens Herlighed! ::

O tænk, naar Herrens Vidnehær
Hans Tjenere paa Jord,
De Millioner møde der,
Som hørte deres Ord! ::

O tænk dog, hvilken Jubellyd —
En Strøm af Kjærlighed!
Tænk, hvilken Tak og Pris og Fryd
Og Salighed og Fred! ::

O Gud, hvor er din Naade stor!
Os alle til dig drag,
At vi kan staa blandt Frelstes Kor
Paa denne Høitids-Dag! ::

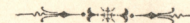

Ved

Lovise Johannesen Tastads

Begravelse

Lørdag den 2. Mai 1908.

Stavanger

Bethania Vaisenhus' Bogtrykkeri.

I Hjemmet.

Før Talen.

Den store hvide Flok vi se, Som tusind Bjerger
fuld' af Sne, Med Skov omkring af Palmesving, For
Thronen. Hvo er de? Det er den Helteskare, som
Af hin der store Trængsel kom, Og har sig toed i
Lammets Blod, Til Himlens Helligdom. Der holde de
nu Kirkegang Med uophørlig Jubelklang I høie Kor,
hvor Gud han bor Blandt alle Englers Sang.

Her gik de under stor Foragt, Men se dem nu
i deres Pragt For Thronen staa med Kroner paa I
Himlens Prestedragt! Sandt er det, i saa mangan
Nød Tidt Taarestrom paa Kinden flød, Men Gud har
dem, straks de kom hjem, Aftørret paa sit Skjød. Nu
holde de og har tilbedst' Hos ham en evig Løvsals-
Fest, Og Lammet selv ved Livets Elv Er baade Vert
og Gjest.

* * *

Efter Talen.

O, hvor saligt det skal blive,
Naar Guds Børn faar komme hjem!
Ingen kan den fryd beskrive
At faa bo i Himmelen!
Skue Jesus, skue Jesus,
Naar han henter sine hjem!

Ak, hvor saligt, ak, hvor saligt
At faa tro paa Jesus her!
Men dog endda mere saligt,
At faa se ham, som han er!
Være hjemme, være hjemme,
Fri fra Sorger og Besvær.

Gudskelov, jeg snart faar tage
Afsked fra min Vandring her,
Slippe fri fra Sorg og Plage,
Komme hjem til Himlen der,
Og i evig, evig Glæde
Samles med min Jesus kjær.

Ved Gangen til Graven.

Bedre kan jeg ikke fare,
End at fare til min Gud;
Bedre kan jeg ikke svare,
Naar jeg faar om Døden Bud,
End at jeg er vel bered
Og vil gjerner følge med;
Bedre kan jeg ei opstige,
End at flytte til Guds Rige.

Bedre kan jeg ikke fremmes,
End at faa en salig Død;
Bedre kan jeg ikke gjemmes,
End i Herrens Haand og Skjød!
Bedre det ei blive kan
Med min jammerfulde Stand,
End naar Himlens Gud vil sende
Mig en god og salig Ende.

Hvad er Verden, at man skulde
Have Lyst deri at bo?
Tiderne de ere fulde
Af al Onskab og Uro;
Himlens Hus har hellig Fred,
Der er mig et Sted beredt,
Liv og Lyst og Fred og Glæde,
Alt er der i Gud tilstede.

Derfor takker jeg saa saare
Gud, som taget har min Aand,
Der jeg ligger paa min Baare,
Lukket Øie, foldet Haand.
Krist, som mine Synder bar,
Han, paa hvem jeg troet har,
Ja endog i Døden haaber,
Snart af Graven ud mig raaber.

Efter Jordpaakastelsen.

Mel. Den signede Dag som vi nu se.
Jeg ved mig en Sovn i Jesu Navn,
Den kvæger de trætte Lemmer,
Der redes en Seng i Jordens Favn,
Saa moderlig hun mig gjemmer,
Min Sjæl er hos Gud i Himmerig,
Og Sorgerne sine glemmer.

Jeg ved mig en Aften-Time god,
Og længes vel somme Tider,
Naar jeg er af Reisen træt og mod,
Og Dagen saa tungsom skrider:
Jeg vilde til Sengs saa gjerne gaa,
Og sovne ind sødt omsider.

Ved Bortgangen fra Graven.

O tænk, naar engang samles skal
De Frelstes Menighed
Af alle Folkeslægters Tal
I Himlens Herlighed! ;:

O tænk, naar Herrens Vidnehær,
Hans Tjenere paa Jord,
De Millioner møde der,
Som hørte deres Ord! ;:

O tænk dog, hvilken Jubellyd —
En Strøm af Kjærlighed!
Tænk, hvilken Tak og Pris og Fryd
Og Salighed og Fred! ;:

O Gud, hvad er din Naade stor!
Os alle til dig drag,
At vi kan staa blandt Frelstes Kor
Paa denne Høitids-Dag! ;:

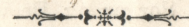

Ved

Peder Johannesen^s

Begravelse

Tirsdag den 29. Marts 1904.

Stavanger
Bethania Vaisenhus' Bogtrykkeri.

Før talen

O bli hos meg! Nu er det aftentid
og mørket stiger dvel, o Herre blid!
Når annen hjelp blir støv og duger ei,
du hjelpeløses hjelper, bli hos meg!

Snart svinner livets dag, det kvelder fort,
og jordens lys alt mørkner og går bort;
forandrings skygge følger tro min vei
o du som ei forandres, bli hos meg!

Hver time trenger jeg din sterke vakt,
kun for din nåde viker mørkets makt;
hvor skal jeg vandre trygt foruten deg?
I mulm og solskinn, Herre bli hos meg!

Etter talen

Vår Gud han er så fast en borg,
han er vårt skjold og verge.
Han hjelper oss av nød og sorg
og vet oss vel å berge.
Vår gamle fiende hård
til strid imot oss står,
stor makt og arge list
han bruker mot oss visst,
på jord er ei hans like.

Vår egen makt er intet verd,
vi var helt snart nedhugne,
men en går frem i denne ferd,
for ham må all ting bugne.
Vil du hans navn få visst?

Han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær.
I ham kun frelse er,
han marken skal beholde.

Etter jordfestelsen

Velt alle dine veie
og all din hjertesorg
på ham som har i eie
den hele himlens borg!
Han som kan stormen binde
og bryte bølgen blå,
han skal og veien finne
hvorpå din fot kan gå.

Gjør en lykksalig ende,
O Gud på all vår nød,
du tage selv i hende
vår sak inntil vår død.
La oss din nåde eie,
og hjelp oss trinn for trinn,
så sankes våre veie
til sist i himlen inn.

+

Jenny Johannessen

Fredag 29. oktober 1971

FØR TALEN

Med Jesus vil eg fara
på livsens ferd i lag.
Gud, lat den samferd vara
alt til min døyand dag!
Det er mi høgste æra,
det er mi største ros,
hans fylgjesvein å vera
og vandra i hans ljøs.

Min Jesus, sannings stjerna,
lys opp min mørke veg!
Mitt hjarta vil så gjerna
få fylgja etter deg.
Du lyser enn i verdi
som før frå Betlehem.
Ver du mitt ljøs på ferdi,
til heim med deg eg kjem!

Du til di grein meg sette
alt i min fyrste vår,
med livsens dogg meg vætte,
gav sol og signa år.
Du vil og vokster gjeva
alt til min siste slutt:
lat meg i deg få leva,
i deg få anda ut!

ETTER TALEN

Din, o Jesus, din å være
er min lyst og all min ære,
din i liv og din i død.
Derfor vil jeg trofast stride,
i ditt fotspor vil jeg skride,
følge deg, som du meg bød.

Under korset vil jeg trede,
bære det med stille glede,
korset, Frelser, som er ditt.
Går min vei i mørke daler,
dog mitt mål i himlens saler
ser mitt øye glad og fritt.

Før meg kun hvor døden truer,
før meg gjennom trengsels luer,
gjennom storm på ville hav!
Som du vil, min Jesus kjære,
bare du, ja du vil være
selv min sterke støttstav.

Av din nådes lys omstrålet
led meg selv på vei til målet
mens jeg vandrer her på jord!
Og når korsets tid er omme,
til din himmel la meg komme,
hvor i herlighet du bor.

VED GRAVEN

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

ETTER JORDFESTELSEN

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

SOFIE HATLØY PEDERSEN
Onsdag 3. mai 1989

Før talen

Med Jesus vil eg fara
på livsens ferd i lag.
Gud, lat den samferd vara
alt til min døyand dag!
Det er mi høgste æra,
det er mi største ros
Hans fylgjesvein å vera
og vandra i Hans ljøs.

Min Jesus, sannings stjerna,
lys op min myrke veg!
Mitt hjarta vil so gjerna
få fylgja etter deg.
Du lyser enn i verdi
som før frå Betlehem.
Ver du mitt ljøs på ferdi,
til heim med deg eg kjem!

Du til di grein meg sette
alt i min fyrste vår,
med livsens dogg meg vætte,
gav sol og signa år.
Du vil og vokster giva
alt til min siste slutt:
Lat meg i deg få leva,
i deg få anda ut!

Etter talen

Vidunderligst av alt på jord
er Jesu Kristi rike,
dets herlighet er og så stor
at det har ingen like.

Usynlig vel som sjel og sinn,
det nemt dog er å kjenne
alt som en by på bergetind
det ses til verdens ende.

Dets gåte er et guddoms ord
som skaper hva det nevner,
som fyller daler trint på jord
og høylene utjevner.

Dets glans går opp som aks i vang,
som vår i visne lunde.
Ja prektig som med fuglesang
Guds sol ved morgenstunde.

Etter jordfestelsen

Så ta da mine hender og før meg frem,
inntil jeg salig ender i himlens hjem.
Jeg kan ei gå alene, enn ei et fjed,
hvor du meg fører ene, jeg følger med.

La intet mer oss skille, ta helt meg hen,
og gjør meg ganske stille, o sjelevenn.
Ved dine føtter ene er barnet trygt,
på deg på deg alene min tro er bygt.

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem.

ALFRED PEDERSEN

Onsdag 14. mars 1979

Før talen

Alt står i Guds faderhånd,
hvad han vil, det gjør hans Ånd.
Av Guds nåde, til Guds ære
evig glade skal vi være
∴ i vår Herres Jesu navn! ∴

Felles om hans liv og fred,
lys og kraft og herlighet —
Av Guds nåde o. s. v.

Etter talen

Jeg løfter op til Gud min sang
ennu en gang fra disse jordens daler.
Vår Herre Krist han henter meg
snart hjem til seg i himlens høye saler.
Som lynet far, han kommer snar,
da skal hans pris på annet vis
de Guds basuner tale.

Når min forløsning stunder til,
jeg gledes vil og løfter op mitt hoved,
da løses jeg, da går jeg inn
til vennen min, Gud være evig lovet!
Da reises av den mørke grav
det som var sådd med sukk og gråt,
da er den søvn utsovet.

Da synger jeg for tronen glad
et bedre kvad og løfter palmegrene,
med hvite klæder som er tod
I lammets blod for Herrens øyne rene.
Halleluja! Hva glede da,
hva liflig klang, og all min sang
er Herren, Herren ene!

Etter jordfestelsen

Din, o Jesus, din å være
er min lyst og all min ære,
din i liv og din i død.
Derfor vil jeg gjennomstride,
i ditt fotspor vil jeg skride,
følge deg som du meg bød.

Av din nådes lys omstrålet
led meg selv på vei til målet
mens jeg vandrer her på jord!
Og når korsets tid er omme,
til din himmel la meg komme,
hvor i herlighet du bor!

Petra Johannessen

Onsdag 26. februar 1975

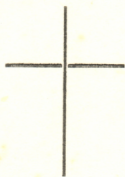
Petra Johanesen 91 år

Petra Johanesen, Tasta, rundar i dag 91 år. Ho har i høve daren fått mange helsingar frå både inn- og utland, mellom anna frå nivøar og nieser i Canada.

Frøken Johanesen har alltid vore omtykt, vennsæl og elskeleg for både slekt og vener som ho alltid er. Flinke hender, gode augo og eit godt hjarta har frøken Johanesen hatt gjennom eit langt og lukkeleg liv. Ho var flink tli å sy, og hjelte systera i mange år med ei systove. Ho var og god til å brodera, og hennar hardangersaumar er vidkjende. Huset ho budde i på Tasta var omkransa av ein sær

ven hage, med både roser, ber og frukttre, og mange spurde titt om kven som stod bak dette meisterverket. Frøken Johanesen fekk det nemleg til å gro og bløma frå tidlegaste vår og til langt på hausten.

Dei siste 5—6 åra har ho for det meste vore sengjelliggjande. Ho har likevel vore ein lys og takksam pasient, som spreider glede og hygge rundt seg. Frøken Johanesen har alltid hatt ei sterk religiøs tru, noko som ofte har hjelpt henne. Ho får mange lykkeynskje frå sine mange vener og kjende, med takke for åra som har gått.

Hjertelig takk for all deltagelse ved min kjære
manns og vår fars bortgang.

Marie Håkonsen
Hans og Sigrid
Johannes og Karin

ve vid.

*Vår beste takk for gode ynskje og vørnad elles
som vart synt oss ved sølvbryllaupet vårt. 5/8. 64.*

Sofie og Alfred Pedersen

TASTA

Tæst⁷ Sommeren er forbi, høsten er i anmæst
Jeg har sluttet på skolen og skal være
heimewærende og skal nu kose mig
med slike ting som der ikke har vært
tid til før. Er glad vi er så friske at vi
kan nyte fristundene. Om været har vært
dårligt, så i det likevel ganske pent i hagen
Røene, Sommergeorginer, lørenstænd blomster
slikkelsen. Vi fikk mange pene ting til dagen
vår, så som: brødrister, kaffekuffel, stempelsett
og flere krydstall skåler og felter og en nydelig duk
og masse vis av blomster som gjorde det ekstra
festleg og jule pengegaver som vi kan bruke til det